

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. április 5.
(húsvétvasárnap)

Horváth Géza

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK ÁLDÁSAI

Énekek: 185, 348, 202,1

Lekció: 1Korinthus 15,1-11

Alapige: 1Korinthus 15,12-től válogatott versek

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is...

Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk...

De megkérdézhethetné valaki, hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáért vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet...

Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk, hálásan köszönjük, hogy erre a szép ünnepre virradhattunk. A te el nem fogyó irgalmad, türelmed, szereteted jele ez. Áldunk, hogy nem maradt a sírban a mi Urunk, Jézus Krisztus. Nem engedted, hogy a te szented rothadást lásson.

Köszönjük, hogy elvégezted, Urunk, a váltság munkáját, legyőzted a halált, és mindezt értünk tetted, hogy nekünk új életet, élő reménységet és majd boldog feltámadást adhass.

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK ÁLDÁSAI

Növeld a mi hitünket, kérünk, most is, mert megvan a hajlamunk a hitetlenségre, csüggedésre, panaszra. Kilátástalannak látjuk sokszor az életünket is.

Ajándékozz meg bennünket vigasztalással, jó reménységgel, irántad való több szeretettel.

A mi Urunkért, feltámadott Krisztusunkért, kérünk, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet húsvét ünnepén. Isten innen adott nekünk ígét mára, a 1Korinthus 15. fejezetéből. Tudjuk, hogy Pál apostol hosszú ideig volt többször is Korinthusban. Kedves gyülekezet alakult ott ebben az egyébként nagyon istentelen, erkölcsileg kicsapongó életet élő kikötővárosban. Amikor Pál apostol ott befejezi a szolgálatot, akkor a korinthusi gyülekezetben több probléma üti fel a fejét, amelyre Pál apostol – többek között ebben a levélben is – válaszol. Egy egész fejezetet szentel arra, hogy a korinthusi gyülekezetet tanítsa, bátorítsa, vigasztalja, figyelmeztesse a feltámadás csodájára.

Korinthusban voltak némelyek, főképpen a görög filozófia hatására, akik egyszer csak elkezdték megkérdőjelezni a halottak feltámadását. Érdekes, hogy nem is annyira a Krisztus feltámadását, hiszen ne felejtjük el, hogy kb. jó 20 évvel vagyunk még az első húsvét után, amikor ez a levél keletkezik. Pál apostol le is írja, hogy sokan találkoztak a feltámadott Krisztussal, mégpedig azért, mert Ő megjelent Kéfásnak, a tizenkettőnek, aztán egyszer több mint ötszáz atyafinak egyszerre. És Pál boldogan mondja: legutoljára, mint egy torzszülöttnek, nekem is megjelent.

Sokan látták a feltámadott Krisztust, találkoztak és beszéltek vele. Utoljára Pálnak jelent meg, attól kezdve az az ige igaz, hogy „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Pál apostol tehát a korinthusiaknak újból elmondja azt, amit már elmondott. Hiszen úgy kezdi a 15. fejezetet: Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek. Nem fogok mást mondani. Semmi újat ne várjatok. Ezt már megmondtam nektek. Ezt kellene komolyan venni, ebben kellene megmaradni, és ezáltal egészen bizonyosan üdvözültök is.

Pál apostol itt kedvesen elmondja, hogy mit hirdetett Korinthusban: az evangéliumot. És mi volt ennek a tartalma? Miről szólt az evangélium? Két dolgról szólt: arról, hogy Jézus Krisztus megfeszítettet, meghalt a mi bűneinkért és feltámadt. Sokszor mi csak a korinthusi levél az elejéről szoktuk idézni az ígét, hogy „nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről”, és itt a 15. fejezetben szépen látjuk, hogy Pál nemcsak a megfeszített Krisztust hirdette, hiszen az önmagában kevés lenne, hanem a megfeszített és feltámadott Krisztust hirdette. Ez volt az evangéliumnak a tartalma. Azt mondja Pál apostol: ezért akár én, akár ők így prédikálunk.

Ha nem is lehetett elmondani, hogy mindig ezt prédikáljuk, mert akkor azt mondta volna Pál, hogy ezt prédikáljuk. De itt a 11. versben az van, hogy így

prédikálunk. Vagyis minden igehirdetésünket, minden prédikációnkát a megfeszített és feltámadott Krisztusról szóló örömuzenet hatja át.

Nézzük meg, és most csak öt dolgot írtam ki. Nem lesz hosszabb, mint ha három pontra osztottam volna. De mégis öt lényeges pont van itt, amelyről Pál apostol a 15. fejezetben ír, és mind az ötnek az alapja, hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadt.

Hiszen, mondja az apostol, hogy ha az evangéliumból kivennénk a feltámadást tényét, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, amely alapja a halottak feltámadásának is, akkor üres az evangélium. Ebben a 15. fejezetben többször hallhatjuk, vagy olvashatjuk ezt a szót: hiábavaló. Ez a szó, hogy hiábavaló, azt jelenti: üres. Sok mindent ki lehet venni esetleg, ezt az egyet nem, mert ha az evangélium lényegét kivesszük, akkor nem marad semmi, akkor üres lesz minden.

Mert ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk. Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk.

Ezért a mai istentisztelet első örömuzenete hangozzék úgy fel, hogy Krisztus feltámadott, tehát van értelme az igehirdetésnek. A mi, Krisztus feltámadásáról szóló bizonyágtételünk az Isten Krisztust feltámasztó bizonyágtételén alapul. Ez pedig az ApCsel 17-ben olvashatjuk, a 30-31. versben, ahol az van megírva: „Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség felett egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyágot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta Őt a halálból.” Tehát az igehirdetés az élő Krisztusról szóló bizonyágtétel, azaz Istennek Jézus Krisztust feltámasztó bizonyágtévő hatalmán alapul.

Mindannyiunkra vonatkozik ez, nemcsak ránk, lelkipásztorokra: van értelme az igehirdetésnek. Úgy is lehet ezt mondani: van értelme a bizonyágtételnek. Hiszen ha nem is adatik meg sokunknak, bár néha mi lelkipásztorok szívesen cserélnénk veletek, hogy mi ülünk a székeken, valaki pedig itt a ti köreitekből, de ha ez sokaknak nem is adatik meg, hogy szószéken álljanak, vegyük komolyan, hogy a húsvét azt jelenti: van értelme a Krisztusról szóló bizonyágtételnek. Mert ez nemcsak a lelkipásztorok feladata, hanem ez lenne minden Krisztusban hívó atyafinak.

Pedig hányszor gondoljuk, hogy nincs értelme, belefáradunk a bizonyágtételbe. Úgy gondoljuk, hogy akiket szeretnénk missziózni, akik felé mentő szeretettel vagyunk, mondtuk már nekik, nem hallgatták meg, nem mozdulnak, nem indulnak. Ó, falra hányt borsó. Aztán egyszer csak belefáradunk, és többet nem gyakoroljuk, elhallgatunk, pedig szólunk kellene.

Húsvét annak az örömuzenete: látjátok, azt mondja Pál: Krisztus feltámadt, tehát van értelme a bizonyágtételnek, van értelme az igehirdetésnek.

Azt mondja ez a Korinthusi első levél 15. fejezete, és főképpen az eleje, hogy az evangélium jellegzetessége az, hogy úgy jut el valakihez, ha meghirdetik a számára. Azt mondja Pál: semmi extra dolgot nem tett ő Korinthusban. Mit csi-

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK ÁLDÁSAI

---

nált „csak”? Csak hirdette az evangéliumot. De erről az evangéliumról Pál vallotta, hogy Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére. Igaz, ezt a Római levélben olvassuk, de Pál Korinthusban is ezt vallotta.

Semmi extra dolgot nem tett Pál, „csak” hirdette az evangéliumot Filippiben a folyóvíz mellett, és a többi városban is, Rómában is, ahova Isten kegyelméből eljutott. Teljesen mindegy, hogy bíboráros asszony, egy rabszolga előtt vagy éppen főurak, magas beosztású politikusok előtt: Pál ugyanazt képviselte: Jézus Krisztus megfeszítettett, eltemették és feltámadt. Jézus él.

Így tehát mi is vegyünk bátorságot, mert ha az evangélium így terjed, akkor azt lehet mondanunk, hogy az evangéliumra senki sem jöhet rá magától, senki sem fedezheti fel magának, ha nem hirdettetik számára az evangélium. Itt ismerhető meg az egyház feladata, hogy az evangéliumot kell továbbadni.

Úgy mondta a mi Urunk: „hirdessétek az evangéliumot”. Nem azzal küldi ki az övéit, hogy tegyetek jeleket, csodákat. Nem azzal küldi ki az övéit, hogy valami extra dologban majd meg fog látszani, hogy ti keresztyének vagytok, hanem azt mondja: hirdessétek az evangéliumot! Azért, mert Jézus Krisztus is ezért jött — tudjuk a Lukács 4. részéből, és az Ézsaiás könyvéből is —, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdesse. Az igehirdetésnek tehát van értelme, mert az igehirdetés a feltámadott Krisztus szava az övéihez. Ez fordítva is igaz. Ha valaki nem hallgatja az igehirdetést, a feltámadott szavára nem kíváncsi.

Miért kell istentiszteleten ülnünk? Azért, hogy halljuk az igehirdetést. Azért, hogy dicsőítsük az Urat, forduljunk hozzá bizalommal imádságban. Mert tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés „bolondsága” által tartsa meg a hívőket. Ezért mondja Pál például a Római levélben: „Kész vagyok nektek is, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.” Krisztus feltámadt, tehát van értelme az igehirdetésnek.

A másik üzenete az igének: Mivel Krisztus feltámadt, ezért van értelme a hitnek. Azt mondja itt igénk: „ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok”. Innen látjuk azt, hogy mennyire együtt szemléli az apostol Krisztus halálát és feltámadását. Itt nem arról beszél, hogy Krisztus meghalt, és a ti bűneitek eltöröltettek, hanem arról, hogy ha Krisztus fel nem támadt, akkor még bűneitekben vagytok, hiábavaló a ti hitetek is. Ebből tanuljuk meg, hogy Jézus Krisztus valóban a bűnbocsánatot megszerezte nagy-pénteken, de húsvétkor szabja ránk, adja át nekünk. Húsvétkor lesz ez teljessé, hogy győzött Jézus, legyőzte a halált, „meghódoltatta ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.”

Itt azt is látjuk, amit a reformátorok felfedeztek, hogy a mi hitünk mire kell, hogy irányuljon? A bűnbocsánatra. „Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek is, még bűneitekben vagytok.” Megmondja itt azt is nekünk Isten igéje, hogy akkor van értelme hinni. Akkor van értelme a hitnek, ha Krisztus feltámadt. Márpedig Krisztus feltámadt, tehát van értelme a hitnek. Mert ha Krisztus nem támadt fel, a mi egész hitünk hazugságra épülne. Az egész hitnek nem lenne alapja. Akkor a hit csak arra irányulna, hogy e földi életem könnyebb legyen.

Egyszer így mondta valaki a barátjának, amikor munkahelyükön beszélgettek: jó neked, hogy hiszel. Miért jó nekem? Mert neked így könnyebb az élet. — A hit nem azt jelenti, hogy akkor nekem könnyebb az élet, mert jobban elviselem a megpróbáltatásokat, könnyebben fel tudom dolgozni a gyászt, mert én betegként nem úgy viselkedem a kórházban, mint a többiek. A hit nem ezt jelenti, hanem azt jelenti, hogy az Isten nekem Jézus Krisztusért bűnbocsánatot, örök életet és igazságot ajándékozott ingyen kegyelemből. Akinek erre irányul a hite, annak igaz hite van. Akinek nem erre irányul a hite, az hiábavaló hit, az semmi.

Krisztus feltámadt a halálból! — hirdeti győztesen és győzelmesen az apostol, és a hívő ember hite erre irányul. A hívő ember nem a halhatatlanságban, nem a lélekvándorlásban, nem a reinkarnációban, hanem a halálból való feltámadásban hisz. „Feltámaszt egykoron Megváltóm, hogy véle éljek.” Van tehát értelme a hitünknek, mert erre irányul a hitünk.

Harmadszor azt mondja az ige: Krisztus feltámadt, tehát van értelme a reménységnek. Igaz, hogy itt konkrétan nem olvassuk ebben a versben, hogy akkor hiábavaló a ti reménységetek, de azt mondja az apostol: ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Megkérdeshetnénk: itt rangsor van, hogy nyomorult, meg nyomorultabb? Miért mondja: ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban? Ha csak így reménykedtek a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagytok. — Arra jutottam, hogy azért vagyunk nyomorultabbak, mert mi hallottuk, hogy Jézus Krisztus feltámadt, és a többi ember ugyanolyan nyomorult, csak ők nem hallották. Én nyomorultabb vagyok, mert ráadásul hallottam is, hirdették nekem.

Jaj, bizony sokak életében leszűkül a reménység csak erre az életre. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, és nem azt mondja nekünk az ige, hogy reménykedj a halál utáni életben, mert így önmagában ez sem igaz. És nem is azt mondja, hogy reménykedj csak ebben az életben, mert így sem igaz. Hanem azt mondja: Jézus feltámadása azt jelenti számunkra, hogy az életnek nemcsak az az értelme lehet, amit mi adunk neki, hanem az is, amit Isten ad neki. Van értelme az életnek, mert van folytatása.

Azt mondja az apostol: ne önmagában szemléld ezt a földi életet. Ne szemléld csak a földön túli létedet, hanem együtt a kettőt. Mert ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban — de itt nem azt mondja az apostol, hogy ebben az életben ne reménykedj Krisztusban, hanem az mondja: ne csak ebben az életben reménykedj Krisztusban.

Ha úgy vagyunk, hogy a halálunkkal mindennek vége, majd a sárga földben... és nincs semmi utána: akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Nem is azt kell mondani, hogy e földi létben elvegetálunk itt néhány évtizedet, mert majd milyen jó lesz, ha nála leszünk. A hívő ember együtt szemléli ezt a kettőt. Itt a földi lét is gazdag, mert Jézus Krisztus megajándékoz engem sok áldással. És tudom, amikor összeomlik a testem, kiállítják rólam a halotti bizo-

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK ÁLDÁSAI

---

nyítványt, nekem akkor is élő reménységem van, mert elköltözöm és az Úrral leszek, és az sokkal inkább jobb. Krisztus feltámadott, tehát van értelme az életnek, mégpedig azért, mert van folytatása.

A folytatásról pedig olyan szépen olvasunk a Jelenések könyvében: Maga az Isten lesz velük. Akiről ott el lehet mondani, hogy maga az Isten lesz vele egy örökkévalóságon át, az itt is el tudja mondani: itt is ez az Isten van velem minden napon az életemben.

Eljutunk a negyedik pontig: Krisztus feltámadott, tehát van értelme a halálnak. Hogy olvasunk erről? Azt mondja Pál: Kérdezhetné valaki, hogyan támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki? Esztelen, amit te vetsz, nem kel életre, csak ha előbb megrothad. És amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem a búzáét, vagy valami másét.

Mondok egy példát.

Van nekünk egy kitűnő „hűtőházunk”. Ez a parókia erkélye. Ott tartjuk a krumplit, almát, mert csak akkor kell menekíteni, ha mínusz 4-6 fok van, de az ritkán fordul elő. Ott szépen kitelel. Néhány héttel ezelőtt a feleségem észrevette, hogy kétkilónyi krumpli véletlenül ottmaradt az egyik szekrényben. Ez öszszezugsugorodott, nem volt már kívánatos, meghámozni nem érdemes. Ilyenkor az első gondolat: dobjuk ki. Akkor jött egy ilyen gondolatom — de a jelen ige már ott volt bennem —, hogy ezt a krumplit nem kell kidobni, el lehet vetni. Mi lesz belőle? Új krumpli. Értitek? Ki lehet dobni — és el lehet vetni, mert kívánatos új krumpli lesz belőle.

Pál apostol ugyanezt a képet használja, csak nem krumplival, hanem búzával. Azt mondja: vesd el! Mert hogyan lesz a halottak feltámadása? Úgy, hogy elveted a magot, búzáét vagy valami másét. Az megrothad, ezt városi emberek is kipróbálták, és megcsodálhattuk, hogy lesz belőle kalász és mag. Hasonló ahhoz, amit elvetettünk, de mégsem az. Más, de mégis hasonló. Nem csodálatos? — Van értelme a halálnak? Ha nem így megyünk a temetőbe, nem így búcsúznak el szeretteinktől, akkor nekünk nincs élő reménységünk. Van értelme a halálnak is? Igen, mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Ha nem így készülünk a halálra, akkor nincs reménységünk. Nincs hitünk. Akkor hiába hallgatjuk az igét.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, van értelme a halálnak.

Eszembe jutott egy beszélgetés. Egy kedves hívő atyafitól hallottam, aki már az Úrnál van. Életében sokat szolgált Krisztusnak. Egyszer a temetőben találkozott egy öreg bácsival, aki 90 éves volt, járókerettel botorkált a sorok között. Azt mondja ennek a kedves hívő atyafinak: Károly, te hívő ember vagy. Mondd már meg: nem lehetne ezt kikerülni? — mutatott a temetőre. Azt mondja az atyafi ennek a férfinak: miért kellene kikerülnünk? Hát nem jó, hogy a te nyomorúságos testedet is elváltoztatja, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez?

Van értelme a halálnak? Igen, jobb esetben megöregszünk, meggörnyedünk, alig tudunk majd járni, nem látunk, nem hallunk. Olyanok leszünk, mint az a két kilónyi ókrumpli. De ki kell dobni? Nem! El kell temetni. Azért, mert

„feltámaszt egykoron Megváltóm, hogy véle éljek”. Így tehát Krisztus keresztjének és húsvéti nyitott sírjának fényében van értelme a halálnak.

Az ötödik pont: azt mondja igénk, hogy Krisztus feltámadt, tehát van értelme a szolgálatnak. Így olvassuk az 58. versben: Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, mozdíthatatlanok, ebben ne kételkedjete többé soha. Buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok vagy munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Tehát van értelme Isten igéje szerint a szolgálatnak. Nem hiábavaló még akkor sem, ha látszólag úgy néz ki, hogy az. Pál azt mondja: annyira van értelme, hogy azért nemcsak élni érdemes, hanem még belehalni is.

Azt mondja Isten igéje: „Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem.” — Azt mondja Isten szolgája: ezért nemcsak élni érdemes, hanem meghalni is. Mert Krisztus feltámadt a halottak közül, tehát van értelme nemcsak az Úrért meghalni, hanem az Úrért munkálkodni.

Erősen álljatok, mozdíthatatlanul, mert tudja, akkor erőtlenedünk el, akkor mozdulunk ki lelki stabilitásunkból, ha azt gondoljuk, hogy valami hiábavaló. Ha azt gondoljuk, hogy sziszifuszi munkát végzünk, vagy ahogy a balladában van, hogy amit felépítünk, az reggelre le fog omlani. Hát nem! Van értelme a mi munkánknak és a szolgálatnak.

Miben áll ez a szolgálat? Vajon mire utalhat itt Pál, hogy mozdíthatatlanul buzgólkodjatok az Úr munkájában? Megértjük, ha komolyan vesszük, hogy mivel is kezdte a részt Pál? Logikusan építi fel a mondanivalóját. Azzal, hogy „hirdettem nektek az evangéliumot”. Mivel fejezi be? Buzgólkodjatok, vagyis ti is hirdessétek az evangéliumot. Én hirdettem nektek, ti így lettetek hívőkké, mert Isten élő igéje elvégezte a szívetekben a maga munkáját. Nem azért mert én hirdettem nektek, hanem azért, mert az evangélium hirdettetett. Ti is buzgólkodjatok. Ti is hirdessétek ugyanezt az evangéliumot a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusról. Mert jaj, ha „nincs kitől hallja, Megváltónk keresztje mily gazdag élet kútja lett neked”.

Mivel Jézus feltámadt, van értelme mindennemű szolgálatnak. Annak, hogy nemcsak neki éljünk, mint élő emberek, akiket kihozott a halálból, akiket új életre támasztott fel, új szívvel ajándékozott meg, hanem annak van értelme, hogy Őérte is éljünk.

Legyen így húsvétunk. Írja be Isten szívünkbe az igét: van értelme az én lelki életemnek. Van értelme, hogy Jézusé vagyok, mert nemcsak rajtam és bennem végezte el az Ő újjászülő munkáját, hanem munkálkodik általam is. Itt Pál apostol nagyon alázatban tartja magát: mint egy idétlen, torzszülött, a legkisebb, de még engem is felhasznál az Ő munkájában.

Adja meg az Úr, hogy a feltámadott Úr élete legyen látható a mi halandó testünkben, és az Ő szolgálata hallható általunk a világ felé.

Énekeljük el a 202,1 éneket.

Fő boldogságom tartom én ebben,
Hogy az Úr Jézus tudományát vallom,
Ember nem szólott soha bölcsebben,
Azért beszédek nagy örömmel hallom.
Ezek éltemnek vezéri lévén,
Megvigasztalnak a halálnak révén.

Imádkozzunk!

Ó, Urunk, bárcsak mindannyian igaz hitből és tiszta szívtől tudtuk volna énekelni, hogy valóban ez a fő boldogságunk, hogy a te tudományodat valljuk, Úr Jézus Krisztus. Hiszen minden tudománynál feljebb való ez a tudás, hogy mit tettél értünk, és hogyan ajándékozol meg mindazzal, amit nekünk megszerztél.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, a feltámadás csodáját, az erről szóló örömhírt, és áldunk téged, hogy hirdettetik az egész világon. Ó add, hogy a Szentlélek tegye élővé, hatóvá az ígét ott, ahol az igaz Krisztust hirdetik, akinek sebei árán gyógyulunk meg.

Köszönjük, hogy ma is nálad van a bocsánat, és ezért szeretnénk félni téged, és istenfélő, neked szolgáló életet élni.

Köszönjük, hogy te vagy a vigasza a gyászolóknak, akik temetőben jártak vagy fognak járni ezen a héten vagy az elkövetkezendőben. Köszönjük, hogy vigasz lehetsz mindazok számára, akik betegséggel küszködnek. A halál árnyékának völgyében járnak. Mert ha hittel valljuk, hogy van értelme a halálnak, az azért van, mert van értelme az életnek, hiszen te vagy a feltámadás és az élet. Óvj meg bennünket minden csüggedéstől, reménytelenségtől. Áldd meg azokat, akik az élet terhét hordozzák és roskadoznak alatta. Ők is hadd tudjanak reád nézni, és benned vigasztalást találni.

Áldd meg, Urunk, e gyülekezetet, mely e helyre telepedett. Áldd meg kicsinyeit, nagyjait. Kérünk, áldd meg a gyermekeket, akik az evangéliumot máshol hallgatják most. Kérünk, áldd meg a családokat, hadd legyen igazi ünneplésünk veled, ó, Feltámadott.

Köszönjük, hogy győztes Krisztusunk vagy, és azért lehetünk győztesek, mert te győztél, győzelmedet nekünk ajándékozod. Tied legyen ezért a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás.

Kérünk, Urunk, áldd meg azokat a területeket, ahol békétlenség van, ahol a húsvétot nem örömben töltik, hanem nehézségben. Kérünk a szomszédos országért, ott lakó testvéreinkért, és minden helyért, ahol háború, halál, pusztulás és pusztítás van.

Könyörülj meg ezen a teremtett világon, Urunk. Jó, hogy ígéretünk van arra nézve, hogy egyszer mindent újjá teszel.

Ámen.